

Erik Spinoy (Bélgica, 1960) es un poeta racional que recurre a la poesía y al lenguaje cuando el raciocinio lógico se hace insuficiente. Como pensador, explora los límites de la cognición; como poeta, se pregunta cómo puede la poesía trascender dichos límites. Su poesía se ocupa de la relación del hombre con la realidad. Aquel que quiere representar la realidad tiene que liberarla del engaño de sus propios prejuicios: para representar la realidad como es, ella tiene que ser expuesta; y una forma es confrontar la realidad personal con la de otro. 'Un poema honesto y seguro de sí mismo trastorna la ilusión de inteligibilidad al mostrar el espejo que crea la ilusión'. El poema no es un reflejo de una realidad existente sino que crea su propio nuevo significado y crear significado es su principal asunto. Spinoy ve el lenguaje como un instrumento que nos permite intentar, incluso contra nuestra razón, revelar aquello no puede ser revelado. Poesía rica en sonidos y conceptos ambiguos, el autor exhibe un cariño por la preservación de las palabras hermosas que han caído en desuso y una fascinación por el lenguaje oracular.

Obras

Los Cazadores en la Nieve (*De jagers in de sneeuw*, 1986); *Susette* (*Susette*, 1990); *Lobos feroces* (*Boze Wolven*, 2003); *Yo y otros poemas* (*Ik en andere gedichten*, 2007).

Traducciones

Al inglés: *The Literary Review* (1994), *Modern Poetry in Translation* (1997) y *When the Time Comes: A Selection of Contemporary Belgian Prose Poetry* (Florence: Quale Press, 2001).

Al alemán: *Böse Wölfe: Gedichte* (*Schreibheft 59*, 2002).

Los poemas fueron traducidos del neerlandés por Diego Puls.

Erik Spinoy (Belgium, 1960) is professor of Dutch literature at the University of Liege. His first collection of poetry, *De jagers in de sneeuw* (The Hunters in the Snow, 1986), was awarded with the Flemish Debut Prize; his second collection, *Susette* (1990), with the prestigious Hugues C. Pernath Prize. Partly thanks to the latter volume, Spinoy is seen as one of the major representatives of postmodernism in Flemish poetry.

In his earlier work, Spinoy often refers to illustrious voices from modernity and postmodernity, not only to poets such as Hölderlin, Dickinson and Trakl, but also to philosophers, such as Kant and Lyotard. In accordance with the latter's views, Spinoy often uses language and the lyrical tradition against themselves, in compliance with the categorical imperative of modern art: present the unrepresentable!

In his recent work – which includes *Boze wolven* (Wicked Wolves, 2002), generally acknowledged to be his best and richest collection of poetry to date – the focus is on the complex problem of human identity, which is seen as the precarious and unpredictable outcome of a process in which social discourse and individual drive interlace, enter into conflict with one other and/or find some form of *modus vivendi*. This view of identity leads Spinoy to dwell upon the role of discourse in social and political matters, and on the way individuals continually (re)shape their identities in, through and against discourse. His most recent poetry book is *Ik en andere gedichten* (I and Other Poems, 2007).

The poems were translated from the Dutch by John Irons (selection from *Ik*) or by Peter Nijmeijer (selection from *Boze wolven*).

Translations

English translations appeared in *The Literary Review* (1994), *Modern Poetry in Translation* (1997) and *When the Time Comes: A Selection of Contemporary Belgian Prose Poetry* (Florence: Quale Press, 2001).

Poems of *Boze wolven* (Wicked Wolves, 2002) appeared in Germany as *Böse Wölfe: Gedichte* (Schreibheft 59, 2002).

POEMAS

Een wolf	5
Un lobo	6
A wolf	7
Er zat	8
Se me había metido	9
Een wolf herkent men	10
A un lobo se lo reconoce	11
Je weet niet wat je zegt	12
Lo que dices no sabes	13
Hoog op een heuvel	14
En lo alto de una colina	15
Soms zit er in een wolvenlijf	16
En un cuerpo de lobo hay a veces	17
Nauw vindt men	19
Apenas encuentran	20
Scarcely has one found	21
Het was een middag	22
Era una tarde	23
Je kreeg het eerst	24
Primero no lograbas	25
Heet en klam – een ijzeren	26
Caluroso y húmedo – férrea	27
Hot and sticky – an iron	28

Een wolf
is als een huis
waarin twee gaten gapen:

een gat
waar nooit een voordeur zat

de holte
van het keldergat.

Door lege ramen kruipt
klimop en wingerd binnen
en neemt kamers in bezit.

In kelders huist
het ongewervelde
en draait en draait
zijn blinde cirkelgang.

Un lobo
es como una casa
con dos grandes aberturas:

una
donde jamás hubo una puerta

la cavidad
del hueco del sótano.

Por las ventanas vacías
penetran hiedra y parra
tomando posesión de los cuartos.

En sótanos reside
lo invertebrado
que gira y gira ejecutando
su ciego movimiento circular.

A wolf
is like a house
with two gaps gaping:

one gap
that never knew a front door

the hollow
of the cellar's vent-hole.

Through empty windows
ivy and vine creep in,
taking over the rooms.

In cellars dwells
the invertebrate
that spins and spins
its blind circular course.

From *Boze wolven* (Wicked Wolves, 2002)

Er zat
dit kleine zwarte spatje
op mijn oog.

(Iets prikte ook nog
bovendien.)

Zo kende ik niet de trekken terug
van haar mijn liefste
maakten vrachten sneeuw
haast geen verschil
en keek ik
nachtblind in
het stralen van een zonsopgang.

Maar door dit spatje
lijdzaam en geduldig
wetend uit te staan

kon ik veel
harder gaan.

Se me había metido
en el ojo
esta salpicadura negra.

(Y encima
algo me picaba.)

Por eso no reconocí los rasgos
de ella mi amada
las cargas de nieve no hacían
casi ninguna diferencia
y clavé la mirada
con mi ceguera nocturna
en los rayos de una salida de sol.

Pero soportando
resignado y con paciencia
a sabiendas la salpicadura

pude ir mucho
más rápido.

Een wolf herkent men
aan zijn rechte rug
zijn brede kop
aan kiezen die
niet bijten maar
verscheuren.

Met minuscule spieren zet hij
bij gevaar
in angst
traanvormige manen op
dreigt
en
geeft niet af

want wie hij is
is hij alleen

door strijd en het reiken naar
afwezigheid
van strijd.

A un lobo se lo reconoce
por su lomo derecho
su cabeza ancha
sus muelas que
no muerden sino
desgarran.

Ante el peligro
por temor levanta
con músculos minúsculos
crines lacrimiformes
amenaza
y
no entrega

pues quien es
lo es sólo

por luchar y aspirar
a la ausencia
de lucha.

Extraído de *Boze wulven* (Lobos feroces, 2002)

Je weet niet wat je zegt
in welke grond het valt

of het in lentes opschiet
als een distel
klaproos
tulp

verdooft of wekt
wanneer je

in je stenen klokhuis zit
en het geschrevene
nog leeft
of niet

en vreemde grond en verse regen
voor je spreken gaan
of niet.

Je weet het niet.

Lo que dices no sabes
a qué suelo irá a parar

si brotará en primaveras
como un cardo
amapola
tulipán

adormecerá o despertará
cuando estés

en tu vaina de piedra
y lo escrito
aún viva
o no

y suelo extraño y lluvia nueva
empiecen a hablar por ti
o no.

No lo sabes.

Extraído de *Boze wulven* (Lobos feroces, 2002)

Hoog op een heuvel
staat een huis

waar nooit een venster
opengaat
geen hand op de
vergulde belknop drukt
en nooit het zilveren slot
wordt losgemaakt.

De ruit toont geen gezicht
slechts de vertoning
van de zon
de wolkenlucht
en leegte vult hem
voor de nacht.

De tuinmuur meters hoog
met glasscherven bezet
en achter meidoorn sluipt
onzichtbaar ook een
bloedhond of zoiets.

Wie daar nou woont
voor wie de schoorsteen
soms rookt
waarom
het interesseert me eigenlijk geen fluit.

En lo alto de una colina
hay una casa

donde nunca se abre
una ventana
ninguna mano toca
el botón dorado del timbre
y el cerrojo de plata
nunca se corre.

El cristal no enseña cara alguna
sólo la presencia
del sol
el cielo de nubes
y el vacío lo llena
para la noche.

El muro del jardín de metros de altura
coronado de vidrios
y detrás del espino también
se desliza invisible un
perro de presa o similar.

Quien vive ahora allí
para quien encienden a veces
el hogar
por qué
en realidad me importa un comino.

Extraído de *Boze wulven* (Lobos feroces, 2002)

Soms zit er in een wolvenlijf

een blinde automaat
die zich herhaalt en
slaat en slaat

een dolgedraaide hamer
hartkamer
zenuwtrek
of metronoom

die beukt
totdat het niet meer jeukt

tot het niet fijn meer is
maar ook geen pijn meer doet.

En un cuerpo de lobo hay a veces

un autómeta ciego
que se reitera y
golpea y golpea

un martillo enloquecido
ventrículo
tic nervioso
o metrónomo

que aporrea
hasta que desaparece el picor

hasta que se acaba la gracia
pero tampoco duele.

Extraído de *Boze wulven* (Lobos feroces, 2002)

Nauw vindt men

een skelet op zolder
in een klerenkast

verkoelde resten in een Cessna

botfragmenten in een hakselaar –

en hop daar
ben ik al
in overall

zwaar steunend op mijn stok
door iets wat strakker dag na dag
inwendig mij omkneld houdt

en turend uit twee ogen
die myoop vanouds
ook steeds verziender zijn.

Koud is het er meestal,
een reuk klimt op
die penetrant
door mijn
geparfumeerde masker dringt.

Wat ik hier doe
begrijp ik niet.

Apenas encuentran

un esqueleto en el desván
en un armario

restos carbonizados en un Cessna

fragmentos de huesos en una picadora –

y ¡pum!
allí estoy
en overol

bien apoyado en mi bastón
por algo que día tras día me envuelve
por dentro cada vez más firme

y oteando por dos ojos
que antaño miopes
son ahora también cada vez más présbitas.

Suele hacer frío,
se eleva un hedor
que atraviesa
penetrante
mi máscara perfumada.

Lo que hago aquí
no lo entiendo.

Scarcely has one found
a skeleton in the attic
in a wardrobe
charred remains in a Cessna
bone fragments in a cutter –
than hey presto

I'm already there
in overalls
leaning heavily on my stick
gripped inwardly by something
that holds me tighter day by day
and peering out of two eyes

once myopic that now grow
increasingly long-sighted.
It is mostly cold,
a smell ascends
that pungent
penetrates
my perfumed mask.
What I am doing here
I fail to grasp.

From *Ik en andere gedichten* (I and other poems, 2007)

Het was een middag
van versteende uren
witter nog dan been
geen

twalf was ik en iets
zonachtigs klom omhoog
en reeg de hete dagen
wezenloos aaneen
daarin

ik liep rivierwaarts
achter deze hengel aan
naar happende forellen
tot daar opeens (de kleur
van boter, karamel) iets lag

wat in het voorjaar nog een eland was –
gewei, een bekken en een ribbenkas.

Eens alles naar de blokhut weggedragen
in het holle van mijn poncho
liet ik vader (na het smoren
van zijn boos gegrom)
knielen bij me
passen
meten
tot de schemer
schoolbordzwart geworden was

en urenlang was ik met hem
mijn andere wereld
ingestapt.

Era una tarde
de horas petrificadas
más blancas que el hueso
no tenía

ni doce años y algo
soláceo se elevó
e hilvanó los calurosos días
inexpresivamente
allí

caminé rumbo al río
siguiendo esta caña
en pos de ávidas truchas
hasta que de pronto (color
mantequilla, caramelo) allí yacía algo

que en primavera había sido un alce-
cornamenta, una pelvis y un costillar.

Una vez cargado todo a la cabaña
en la cavidad de mi poncho
conseguí que mi padre (tras aplacar
sus ásperos gruñidos)
se arrodillara conmigo
probara
midiera
hasta que el atardecer
dio paso a la negra oscuridad

y había pasado con él
horas enteras
metido en mi otro mundo.

Extraído de *Ik en andere gedichten* (Yo y otros poemas, 2007)

Je kreeg het eerst
niet doorgeslikt

na het keelgat
spleet
de slokdarm
in peristaltische beweging

de maagwand
scheidde
al zijn sappen af

en ingewanden
maalden
als een leger
dolgedraaide maden

en nog
verteerde het niet.

Primero no lograbas
deglutirlo

después de la garganta
el esófago
se abrió
en movimiento peristáltico

la pared del estómago
segregó
todos sus humores

e intestinos
molieron
como un ejército
larvas enloquecidas

y aun así
no se digirió.

Extraído de *Ik en andere gedichten* (Yo y otros poemas, 2007)

Heet en klam – een ijzeren
dictaat van
het plaatselijk klimaat.

Om de middag zitten
eitjes, baby's
duizendvoudig
in de monsterlijk gezwollen
ogen, neus en mond.

Onder maan- en halogeenlicht
lijken lippen druivenzwart
te tuiten zich voor dit
hun allerlaatste
luchtzoen.

Terwijl de camera inzoomt
op dit trage zieden
stort (een druppel
uit een lekke kraan)
zo'n bleke fluim
het mierenvolk ten prooi.

Na eerst de slakken nog
wordt van de gieren ook
het wachten nu beloond.

Verschrikt wieken zij
brakend op.

Caluroso y húmedo – férrea
imposición
atmosférica local.

Hacia el mediodía
pululan huevos, bebés
a millares
en los ojos, nariz y boca
monstruosamente hinchados.

A la luz de la luna y la luz halógena
los labios negros como uvas parecen
amorrarse para estampar este
su postrer
beso en el aire.

Mientras la cámara enfoca
esta lenta ebullición
un pálido gargajo (gota
de un grifo que gotea)
cae y es presa
de la colonia de hormigas.

Después del turno de las babosas
ahora también los buitres ven
recompensada su espera.

Espantados remontan vuelo
vomitando.

Extraído de *Ik en andere gedichten* (Yo y otros poemas, 2007)

Hot and sticky – an iron
diktat from
the local climate.

In the afternoon
ova, babies
by the thousand
sit in the hideously swollen
eyes, nose and mouth.

Beneath moon- and halogen-light
grape-black lips prepare
it seems to pucker for this
their very final
air-kiss.

While the camera zooms
in on this slow seething
a kind of pale phlegm
falls (a drip
from a leaky tap)
into the clutches of the ants.

After first the snails the
waiting of the vultures also
is now rewarded.
Startled they take

vomiting to the air.